

Hasretle Hatırlayacak Bir Günümüz Olsaydı

– redfer · 30 Nisan 2025

kalbim
çıkmadan yerinden
bir çocuk fırlıyor içinden
başlıyor zamanın saat kulesine tırmanmaya
dünyanın sıfır derece meridyeni titriyor sanki
önce batıdan çekiliyor bir yana
sonra doğudan

farkına varıyor
önce saatin vakti göstermediğini
düşüyor zihnime böyle bir farkındalık
tefrika edildiğim günlerde
kayıtlara geçiyor yitik zamanlar

eğilip kulağıma fısıldıyor
onu seviyor musun
söğüt dalları bir o yana
bir bu yana
en telaşlı yürüyüşlerinde akrep

yelkovanın kıskançlığı yüzünden
vapuru kaçırdığım günde
yağmur altında onunla karşılaştım
durdu zaman
ve o nazarın efsunundan kurtulmanın zorluğunu
siz bilemezsiniz
ayrılmanın zorluğunu da

bocalayışımın kelimeleriydi
anlatmak istediklerimin meramıydı
ve bahaneydi ayarsız saatler
ve gecenin içinden
bulup çıkarmaktı yıldızları...

yıldızlar tükenmeden
karaya vurmuştum bir kere
çırpınıyordum ıslak kaldırımlar üzerinde
belki sonsuz bir rüya doğuruyordum
kim bilir

temaşa ettirdiği şehrin sokakları arasına
yolumuzu düşürdüğümüzde
bir daha söylediğini görüyordum
o rüzgarlı cümleyi
ayar saniyenin peşinde koşmaktı
her koşu
her adım
her nefes
ayarlanmış bir saat gibi
ziyan değildi
bir saniyesi bile

yürürken rıhtımda
buldum kendimi birden
bir çocuğun avuçlarında
ne kadar ona benziyordu
ya da bana
ya da akrabaydık...

candan bir yan vardı aramızda
aynı yolları adımladığımız
aynı çamurda
izimiz aynı

gece
gündüz
bütün insanlar gibi
aynı şehrin bulvarlarında
ayarı bozuk saatlerimizle
vakit kaybediyoruz
varsın saatler durmuş olsun
varsın sevmelerimiz bilinçsiz olsun

aklıma bile gelmiyor
ne renktir radyasyonlu yağmur bulutu
yağmur olup yağmadan önce
o fettan bakışlar
Allah vergisiydi
gözlerime değince
ürpermemek
en uzak ihtimal demekti

sanmıştım ki o kır düğününde
bütün çiçekler kopacaktı dalından
sanki o yolunu değiştirecekti de
eli boş dönecekti kırlardan
ben boşuna bakacaktım papatya falına
ismini sayıklayacaktım
bıkıp usanmadan

seviyor
sevmiyor

keşke
kaybolmuş kimseler olsaydık
kaybolduğumuzu bilmeden
yürüseydik sonsuza doğru
başka bir alemin içine

hala kendi alemimizde
yaşadığımızı sanarak

keşke
hasretle hatırlayacak bir günümüz olsaydı
bu yüzden
ne ağaç kabuklarındaki yosunları arıyor gözlerimiz
ne karınca yuvalarını
ne ateş yakıyoruz
dumanımızı yükseltebilmek için
ne aynalarımızı tutuyoruz güneşe

redfer